

นุรีอัยนี่...

เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจที่ดังซัดใบหูบีบรัดหัวใจของลัทธิกาจนปวดแปลบไปทั้งช่องอก หญิงสาวรู้สึกคล้ายร่างกายกำลังทิ้งดิ่งลงสู่ห้วงน้ำอันมืดดำราวราตรีกาล เธอพยายามขยับตัว แต่ทุกรยางค์กลับหนักอึ้ง ไม่อาจกระดิกได้แม้แต่ปลายนิ้วเสียดด้วยซ้ำ

นุรีอัยนี่...มานี่...ที่ที่เจ้าควรอยู่...คือตรงนี้...

ลัทธิกาสะทั้นเยือกยามรู้สึกได้ถึงไอร้อนปานลาวาเดือดๆ โอบล้อมรอบกายเอาไว้แน่นหนาจนเธออึดอัด ไม่ว่าจะพยายามดิ้นรนอย่างไรก็ไม่อาจหลุดจากพันธนาการอันแข็งแกร่งนี้ได้เลย ตรงกันข้าม ยิ่งดิ้นก็ยิ่งถูกรัดแน่นขึ้นทุกที

ปล่อย...หายใจไม่ออก...ปล่อย...

หญิงสาวร้องประท้วง มือไม้บิดปายผลักไส้สุดกำลัง ทั้งจิก ทั้งถีง แต่สิ่งที่โอบรัดเธอไว้กลับทรงพลังเกินกว่าจะต้านทานได้

นุรีอัยนี่...

ไม่! นั่นไม่ใช่ชื่อของฉัน...อย่าเรียกฉันแบบนี้...

นุร้อยนี่ของข้า...

เจ้าของเสียงแสดงความเป็นเจ้าของให้หนักแน่นขึ้นด้วยการแนบ
ริมฝีปากจุ่มพิตหญิงสาวอย่างนุ่มนวล อ่อนหวาน ทว่าเรียกร้องเสียงจนเธอ
แทบหลอมละลายเป็นขี้ผึ้งต้องไฟ แม้หัวใจจะร้องว่าไม่ แต่ทุกอณูในกาย
กลับตอบรับจวบนั้นอย่างเต็มใจราวเคยคุ้นมานานแรมปี

ตื่นเกิด... เสียงนั้นกระซิบ ...เจ้านอนหลับมานานเกินไปแล้ว แม่
เติกน้อย...ตื่นขึ้นมามองหน้าข้า...

นุร้อยนี่!

I

ตี๋นลี่ นูร์อัยนี!

เฮือก!

ลัทธิกาพวาเฮือก เปลือกตาหนักอึ้งค่อยๆ เปิดปรือขึ้นเมื่อได้ยินเสียง ร้องสั่งอันทรงอำนาจเหน็บชานั่นดังซิทริมหูอีกครั้ง ถึงกระนั้นดวงตาที่ พร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำตาก็บิดบังทุกสิ่งเอาไว้จนเห็นเป็นเพียงเงารางๆ ในความมืดหญิงสาวกระพือแพขนตาองหนาสองสามครั้งเพื่อขับไล่ ความมัวงมุ่น แต่สิ่งที่ไหลออกจากหางตากลับมีเพียงหยดน้ำใสๆ เท่านั้น ส่วนความมุ่นงมและสับสนชนิดจับต้นชนปลายไม่ถูกยังคงอยู่ครบถ้วนอย่าง น่าขัน

ที่นี่...ที่ไหน...

สมองของลัทธิกาพวาโพลนประหนึ่งไม่เคยมีความทรงจำใดๆ สถิต อยู่ภายในมาก่อน เธอต้องใช้เวลาราวนาทีเศษเพื่อนึกชื่อและนามสกุลของตนเอง ก่อนจะต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อมีปลายนิ้วอุ่นๆ ยื่นมาปาดคราบน้ำตาให้ อย่างนุ่มนวลและอ่อนโยนอย่างที่สุด...เป็นสัมผัสอันแสนคุ้นเคยและชวนให้

โหยหาจนอยากร้องไห้

“ใคร...นั่นใคร...”

หญิงสาวครางเสียงแหบโหยออกมาสั้นๆ ดวงหน้าซีดเผือดไร้สีเลือดพยายามผินกลับมาหาเจ้าของสัมผัสทั่วกลับกลายเป็นการเปิดโอกาสให้ ‘เขา’ กอดจูบข้างมุมปากของเธอได้ถนัดถนี้ เธอได้กลิ่นหอมหวานของดอกไม้ผสมกลิ่นกำยานกรุ่นอวลมาจากลมหายใจของคนที่ไม่รู้ชื่อเธออยู่เหนือกายเธอเคย...ได้กลิ่นนี้มาก่อน แต่...จากที่ไหนกันแล้ว...

ดวงตากลมโตซ้อนขึ้นมองคนที่ค่อยๆ ถอนจุมพิตออกอย่างอ้อยอิ่งด้วยความรู้สึกหลากหลายระคนกัน ทั้งประหลาดใจ หวาดกลัว และ...ตื่นตะลึง ก็เขา ‘งาม’ เสียจนลัทธิภิกษิตว่าตนยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงภวังค์ฝันอันเพ้อเจ้อ อาจดูตลกอยู่สักหน่อยที่เลือกใช้คำว่างามกับเพศชาย ทว่ารูปโฉมของคนตรงหน้านี้มีอาจใช้คำอื่นใดอธิบายได้ดีกว่านั้นเป็นแน่

‘เขา’ ที่แสงไฟสลัววางจากทางเหนือศีรษะส่องให้เธอเห็นขณะนี้มีโครงหน้าโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์อย่างยิ่ง ดวงตาคมหวานใต้ปีกคิ้วเข้มที่พาดเฉียงขึ้นทำให้เขาดูติดจะยโสอยู่นิดๆ ทว่าประกายระยิบระยับราวท้องฟ้าในคืนพร่างดาวกลับทำให้ส่วนอื่นๆ ของใบหน้าดูนุ่มนวลลงอย่างน่ามอง ยังมีเรือนผมยาวดำลึบราวมันไหมสีนิลทิ้งตัวลงมาระแกมเธอเช่นนี้ ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนอยู่ในห้วงนิรมิตที่ไม่มีวันเป็นจริง เหมือน...ถูกบังคับไม่ให้ละสายตาไปจากความงามตรงหน้าได้

“คุณ...เป็น...ใคร...”

ลัทธิภิกษิยาพยายามเปล่งเสียงแหบพรวดให้ผ่านพ้นลำคอออกมาอย่างยากเย็น แต่ดูเหมือนจะทำให้คนฟังไม่พอใจ แววดตาของเขาแข็งกร้าวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ริมฝีปากหยักสวยได้รูปเม้มเข้าหากันอย่างขุ่นเคืองก่อนที่เขาจะผล่อออกห่างจากเธอช้าๆ ความนุ่มนวลที่สัมผัสได้ในคราแรกถูกแทนที่ด้วยพายุอารมณ์บางอย่างที่เธอเองก็ไม่เข้าใจว่าคืออะไร รู้เพียง...เมื่อเขาขยับตัวหนี ใออุณหที่เคยโอบล้อมกายพลันจางหาย เหลือแต่ความ

หนาวเหน็บและหนาวหัว

เขาโกรธ?

“เดี๋ยว...อย่าเพิ่งไป คุณเป็นใคร”

มือเล็กพยายามไขว่คว้าร่างสูงใหญ่ในชุดกาลาเบยาสีดำที่ค่อยๆ ถอยออกไปยื่นกอดอกฟิงผนังด้วยกิริยาประหนึ่งเด็กน้อยกำลังร้องหาอ้อมกอด

“น้องดริม!”

เสียงตะโกนด้วยความยินดีที่ตั้งมาจากอีกด้านดึงความสนใจของลักษิกาไปจากชายหนุ่มลึกลับในบัดดล

“คุณป้าจันทร์ครับ น้องดริมฟื้นแล้ว!”

ฟื้น? หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง หมายความว่ายังไงที่ว่า...
ฟื้น?

“ยายดริม ไถ...ยายดริมของป้า”

เสียงอุทานด้วยความยินดีดังขึ้นพร้อมๆ กับแสงจากหลอดไฟบนเพดานขับไล่ความมืดสลัวไปจนสิ้น แสงนั้นเป็นสีขาวยาวและเจิดจ้าเสียจนลักษิกาต้องหยัดตาด้วยไม่อาจปรับสมดุลของสายตาได้ทัน

“คุณป้า...พี่ชาม...” หญิงสาวต้องใช้เวลาราวสามสิบวินาทีกว่าจะมองเห็นหน้าสองคนที่ยืนเกาะราวเหล็กกันตึงขึงๆ “นี่...ทุกคนมาทำอะไรกันคะ แล้วนี่ดริม...ดริมอยู่ที่ไหน...”

“ดริมอยู่ที่ไคโรจ๊ะ” ชามคว้ามือของลักษิกามากุมเอาไว้แน่นอย่างตื่นเต้นดีใจ “ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ โรงพยาบาลนี้ดีที่สุดในไคโรแล้ว”

“ไคโร? โรงพยาบาล?”

ลักษิกามองหน้าจันทร์ผู้เป็นป้าสลับกับชายหนุ่มอย่างงุนงง ก่อนจะเลื้อยไปเห็นสายน้ำเกลือที่ห้อยระโยงระยางมาเสียบอยู่บนหลังมือของตนเอง จู่ๆ ภาพความทรงจำอันไม่ค่อยปะติดปะต่อก็ดูดาบขึ้นมาในหัวความคิด ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือที่ดังก้องในโสตประสาท หญิงสาวหลับตาหันคว้น ความเจ็บปวดแล่นปราดจากท้ายทอยส่งผ่านไป

หัวตัวเป็นริ้วๆ จนสิ้นสะท้านไปหมด

“ยายดริม! เป็นอะไรไปลูก!” จันทราร้องเสียงหลง ปราดเข้าไป ประคองใบหน้าที่บัดนี้สีเห็งอเม็ดเล็กๆ ผุดพราวเต็มหน้าผาก “ตาชาม รีบไปเรียกพยาบาลมาเร็ว!”

แม้จะรู้ว่ากดปุ่มฉุกเฉินเรียกพยาบาลให้เข้ามาในห้องพักผู้ป่วยเป็นเรื่องง่ายกว่า แต่ด้วยอาการตกใจ ชามจึงพลอยบ้าจี้วิ่งออกจากห้องไปตามคำขอร้องแกล้งของผู้สูงวัยกว่าโดยไม่หยุดคิดแม้แต่วินาทีเดียว

“ดริมไม่เป็นอะไรค่ะ แค...แค่ปวดหัว...” ลักษิกาครางเสียงแผ่ว เธอเหลือบมองไปทางผนังห้อง

ผู้ชายคนนั้นยังยืนกอดดอกอยู่ที่เดิม เมื่อแสงในห้องสว่างจ้าเช่นนี้ เธอจึงเห็นรายละเอียดต่างๆ ของเขาชัดเจนขึ้น ทั้งร่างกายสูงใหญ่ผิดธรรมดา ผิวสีแทนคมเข้มที่เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นสีทองสวยดูจลออกจากโลหะจำพวก ล่ำริด เรือนผมของเขายาวจดบันเอวและปล่อยสยายรุ่มร่ายเต็มหลังและไหล่ เสริมให้หัวหน้าคมคายนั้นดูสูงศักดิ์และเปี่ยมมนตร์ชั่งอย่างน่าพิศวง

“ไม่เป็นอะไรได้ยังไงเล่าลูก หนูนอนไม่รู้รู้สึกตัวตั้งเกือบอาทิตย์ ป้าเป็นห่วงหนูแทบบ้า” จันทราซัดดวงหน้าซีดเซียวของหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนไว้ด้วยมือทั้งสองข้างอย่างทะนุถนอมเช่นที่ทำมาตลอดชีวิต “ป้าไม่น่ายอมปล่อยให้หนูไปเรียนไอ้ศิลปะบ้าๆ ที่ปารีสคนเดียวเลย แล้วดูซิ ใฝ่ฝรั่งพวกนั้นก็พาหลานป้ามาตกระกำลำบากที่อียิปต์จนเกิดเรื่องจนได้”

“เกิดเรื่อง? เกิดเรื่องอะไรคะ” สมองของลักษิกาเต็มไปด้วยความสับสนมากขึ้นทุกที “คุณป้าพูดเรื่องอะไร หนู...หนูไม่...เข้าใจ...”

“นี่หนู...จำอะไรไม่ได้เลยเธอ ลูกกว่าเกิดอะไรขึ้น” จันทราหนึ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ดวงตาวาวเรียวกวาดมองหลานสาวที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง คนไข้ด้วยความรู้สึกกังวลอยู่ลึกๆ ในใจ

“หนู...จำอะไรไม่ได้เลยคะ...” ลักษิกาส่ายหน้าช้าๆ...เธอน่ะหรือไม่รู้รู้สึกตัวเกือบอาทิตย์ เป็นไปไม่ได้ “หนูนี่ทำอะไรไม่ออกเลย”

ภาพความทรงจำอันไม่ปะติดปะต่อผุดขึ้นมาในห้วงความคิดเป็นระยะ แต่เลื่อนรางเสียดนสมองของเธอไม่อาจเรียบเรียงเป็นเรื่องเป็นราวได้ ยิ่งพยายามบังคับให้มันประมวลผลเท่าได้ก็ยิ่งไร้ประโยชน์

“เอาเถอะ นึกไม่ออกก็อย่าเพิ่งไปนึกนะลูก นอนพักก่อน”

มือของคนเป็นป้าทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดใจทุกครั้งสัมผัสสัมผัสแก้มเธอแผ่วๆ เช่นนี้ เพียงแต่สิ่งเดียวที่ช่วยให้เธอรู้สึกคลายความเจ็บปวดลงกลับเป็นกลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์ที่ลอยกรุ่นมาจากคนที่ยังคงกอดอกฟิงผั่งห้องราวไร้วัดตัวตนคนนั้นต่างหาก...กลิ่นหอมหวานชวนให้หลงใหลและฝันเฝ้าในคราเดียวกัน

“คุณป้าคะ...” ลักษิกาไม่อาจละสายตาไปจากใบหน้าบึ้งตึงของชายหนุ่มได้ “เขาเป็นใครหรือคะ”

“เขา? เขาไหนจะลูก” จันทรามองไปรอบๆ อย่างประหลาดใจ

“ก็...เขา...” หญิงสาวซึ่งไปยังคนที่เอียงคอมองตอบกลับมาด้วยแววดาตุกร้าว “คนชุดดำที่ยืนอยู่ตรงนั้นไงคะ ผู้ชายผมยาวๆ คนนั้น”

“ผู้ชายที่ไหนกันเล่าลูก” จันทรามองตามมือของลักษิกาไปแล้วกลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างหวาดๆ “ตอนนั้นในห้องนี้มีแค่ป้ากับตรีมสองคนเท่านั้นนะลูก”

“เอ๊ะ...แต่เขา...เขาอยู่ตรงนั้นจริงๆ นะคะ...”

เสียงของลักษิกากลืนหายไป ในลำคอทันทีที่เห็นว่าบนข้อมือของตนมีกำไลสีทองหม่นกว้างราวหนึ่งนิ้วสวมอยู่ กึ่งกลางประดับด้วยหินสีเหลืองโปร่งแสง แกะสลักเป็นแมลงสการ์รับขนาดไม่เกินนิ้วโป้ง ส่วนปีกที่กางออกตามแบบฉบับศิลปะแบบอียิปต์โบราณนั้นฝังด้วยเทอร์คอยส์สลักกับปะการังแดงอย่างวิจิตรบรรจงเป็นที่สุด เพียงเห็นแค่แวบแรก...เธอก็ตกหลุมรักกำไลวงนี้จนหมดใจ

กำไลวงนี้...เธอได้มาจากผู้ชายหน้าสวยที่ทำงานอยู่ที่ร้านขายของเก่าในปารีส เขาชื่ออะไรนะ อา ใช่แล้ว...อองเซล หลง

“ดริม เป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

“ไม่เป็นไรค่ะ...”

ลักษณะเสียงสั้น เหมือน...จะนึกอะไรออก แต่ก็ไม่ออก เมื่อหันไปมองที่ผนังห้องอีกครั้งก็พบว่าชายหนุ่มรูปร่างผู้นั้นอันตรธานไปเสียแล้ว ดั่งไม่เคยมีตัวตน!

“สมองได้รับการกระทบกระเทือนหรือครับ”

ตามขมวดคืออย่างเคร่งเครียด สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวล จนหิริสสาที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องตะแคงไหล่เป็นเชิงปลอบ หญิงสาวอยู่ในชุดคอนซิ่งลาลองเนื่องจากถูกชายหนุ่มโทรทัศน์ปลุกขึ้นมากลางดึก จึงต้องรีบวิ่งจากที่พักย่านด็อกก็ตรงมาโรงพยาบาลโดยด่วนที่สุด

ไม่ด่วนได้อย่างไรเล่า ในเมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องระดับชาติ...ไม่สิ ระดับโลกก็ว่าได้!

“ครับ” บาซิล เอล มาร์ห์ดี นายแพทย์ชาวอียิปต์ประจำโรงพยาบาลดาร์อัลฟูอาด (Dar Al Fouad) เอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมไม่แพ้กัน “เมื่อถึงขั้นเรารู้ว่าศีรษะของคนใช้กระแทกกับของแข็งบางอย่างจนหมดสติ ถึงทำซีทีสแกนแล้วจะไม่พบว่ากะโหลกศีรษะร้าวหรือมีเลือดออกในสมอง แต่น่าจะได้รับความกระทบกระเทือนไม่น้อย ซึ่งเราคงต้องรอดูอาการไปก่อน ผมว่ายังไม่เหมาะที่ส่งตัวคนไข้กลับประเทศไทยตอนนี้ครับ”

“เรื่องนั้นผมเห็นด้วย” ตามพยักหน้าพาลางเหลือบมองไปทางประตูห้องคนป่วยด้วยแวตาเปี่ยมไปด้วยความห่วงใยล้นปริ่ม “แต่ไม่ว่าอย่างไรผมก็อยากพาตัวคนไข้กลับไปไทยให้เร็วที่สุด”

แม้โรงพยาบาลแห่งนี้จะมีบุคลากรแพทย์ผู้ชำนาญการ รวมไปถึงเครื่องมือเครื่องมือนครบครันสมกับเป็นโรงพยาบาลแถวหน้าของอียิปต์ แต่ตามก็ยิ่งรู้สึกทำไมทันสมัยเทียบเท่ากับโรงพยาบาลในประเทศไทยอยู่ดี

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณทุกคนนะครับ” นายแพทย์วัยสี่สิบปี

ระบายลมหายใจยาว เส้นผมหยิกขอดบนศีรษะของเขาเป็นสีดอกเลา แต่ไบหนักกลับดูอ่อนกว่าวัยอยู่มาก “แต่คนไข้เพิ่งได้สติ อาการยังไม่คงที่นัก ผมอยากให้พวกคุณใจเย็นๆ กันสักนิด ให้ทางเราได้เช็กอาการของคนไข้ โดยละเอียดก่อนจะดีกว่า”

“หมายความว่าที่หลานฉันจำเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ได้เลยก็เพราะสมองได้รับความกระทบกระเทือนอะไรในไข้ไหมคะ”

จันทร์หาพูดภาษาอังกฤษไม่คล่องปรี้อเท่าตามหรือนริสสา แต่มีทักษะการฟังยอดเยี่ยมจึงเข้าใจบทสนทนาอย่างกระจ่างแจ้ง ประกอบกับแพทย์เจ้าของไข้พยายามสื่อสารด้วยการใช้คำศัพท์ง่ายๆ จึงไม่เห็นอุปสรรคมากนัก

“ถือเป็นผลข้างเคียงอย่างหนึ่งครับ คลื่นไส้ อาเจียน เชื่องซึม หรือมีความคิดสับสน พูดจาไม่รู้เรื่องก็ด้วย” บาซิลละลายละเอียดเรื่องที่พยาบาลรายงานเขาว่าลึกลับกาเห็นภาพหลอนเอาไว้ในฐานที่เข้าใจ ด้วยไม่ยอมให้ญาติและครอบครัวของหญิงสาวต้องกังวลมากไปกว่านี้ “ทำให้ให้สบายเถอะครับ อาการพวกนี้เป็นเรื่องปกติที่อาจเกิดขึ้นได้ เป็นแค่อาการชั่วคราวอย่างที่ผมบอกนั้นละครับว่าถ้าไม่มีอาการเลือดคั่งในสมองร่วมด้วยก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงนัก ว่ากันตามจริง นี่ถือว่าคนไข้ฟื้นตัวเร็วมากอย่างเหลือเชื่อแล้วนะครับ”

“ข้อนั้นพวกผมเข้าใจครับ” แม่จะพยักหน้าเข้าใจ แต่สีหน้าของชายหนุ่มยังคงหายไปด้วยความกังวลและความรู้สึกกังวลมากมายน “เอ่อ...คุณหมอครับ ถ้าเป็นไปได้ ผมต้องขอความกรุณาทางโรงพยาบาลอย่าเพิ่งแพร่กระจายเรื่องที่คนไข้รู้สึกตัวแล้วให้หนักข่าวทราบนะครับ ผมไม่อยากให้กลายเป็นเรื่องวุ่นวายมากไปกว่านี้”

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงไปครับ ทางโรงพยาบาลเองก็ระมัดระวังอยู่เช่นกัน เรื่องใหญ่ขนาดนี้...ผมเองก็เพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก...” บาซิลชะงักไปครู่หนึ่ง เมื่อรู้สึกวุ่นวายตนเองพูดมากเกินไปแล้ว “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ”

นายแพทย์ชาวอียิปต์หันมาสบตากับนริสสาเหมือนมีบางอย่างจะพูด แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเป็นค้อมศีรษะให้ทุกคนก่อนจะเดินจากไปเงียบๆ หญิงสาวไม่แปลกใจนักหรือที่ บาสซิล เอล มาร์ห์ดี มีท่าทางเช่นนั้น เป็นใครเจอเรื่องแบบนี้ก็คงมีคำถามล้านแปดอัดแน่นอยู่ในใจกันทุกคน เธอเองก็บอกไม่ถูกเช่นกันว่ารู้สึกอย่างไรกับเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ถึงจะเคยมีประสบการณ์การรับมือกับเรื่องพลิกผันสารพัดสารพันในอียิปต์มาบ้าง แต่เรื่องนี้เรียกได้ว่าพิสดารเสียจนไม่รู้จะตั้งหลักอย่างไรดี

“ไม่ต้องกังวลเรื่องนักข่าวนะคะคุณธาม คุณป้าจันทร์หา ทางสถานทูตเองได้ขอความร่วมมือกับทางโรงพยาบาลไปแล้วว่าให้งดการให้ข่าวเรื่องคุณดรีมในทุกกรณี”

นริสสาพยายามปลอบใจชายหนุ่มและผู้ปกครองของลักษิกาอย่างนุ่มนวลที่สุด เธอเข้าใจความรู้สึกของทั้งคู่เป็นอย่างดีด้วยปีที่แล้วก็เพิ่งผ่านเหตุการณ์รุ่นวายที่ต้องผจญกับบรรดานักข่าวที่พยายามเค้นคอบให้ตอบคำถามเรื่องคดีฆาตกรรมศาสตราจารย์ดูวาลที่ราวินทรา รุ่นน้องของเธอ โชคร้ายเข้าไปมีส่วนพัวพันมาแล้วเช่นกัน กว่าจะจบเรื่องเล่นเอาผมแทบหงอก แต่ก็ได้คนรักประหลาดๆ อย่างวราทิตย์มาหนึ่งคนละนะ...

“แต่เราก็ห้ามพวกนักข่าวเรื่องกระพือข่าวลือบ้าง ไม่ได้ยุตินะหนูสา” จันทร์ระบายนมหายใจยาว “นี่ก็ลือกันไปไกลถึงเรื่องคำสาปฟาโรห์อะไรกันก็ 모르 พวกนักข่าวที่ไทยก็เหมือนกัน ใส่ลือใส่เสียจนกลายเป็นเรื่องตลกๆ กันไปหมดแล้ว เพื่อนๆ ป้าก็พลอยบ้ายี้ไทรคัพพ์มาถามข่าวกันว่ายายดรีมถูกสาปจริงไหม จนป้าต้องปิดมือนือือหนี ไม่กล้าเปิดจนทุกวันนี้เลย”

ปากพูดต่อว่าต่อขานไป แต่ในใจลึกลับๆ แล้ว จันทร์าก็หวาดหวั่นกับเรื่องคำสาปที่ว่าไม่น้อย

“โอ้ คุณป้าคะ ปากคนยาวกว่าปากก้า อยากพูดอะไรก็พูด อย่าไปใส่ใจเลยคะ” นริสสาดูหวั่นเสียงแห่ง “คำสาปฟาโรห์ที่ว่าไม่ได้มีจริงหรอกคะ

เพราะถ้ามีจริง คนแรกที่น่าจะโดนสาปให้ตายแล้วตายอีกก็น่าจะเป็น ดอกเตอร์ซาฮี ฮาวาสส์ ที่เปิดสุสานम्मมีมาเป็นร้อยมากกว่า”

เธอจำคำพูดกึ่งเลกเซอร์วิชาประวัติศาสตร์ของ แอรอน วินสตัน คนรักของราวิทรามาอีกที สารภาพว่าตอนฟังแอบหาวจะหลับมึลหลับแหล่ อยู่หลายครั้ง ไม่นึกเหมือนกันว่าจะมีประโยชน์ในวันนี้...อย่างน้อยก็พอ ปลอบใจคนแก่ได้บ้างละน่า

“ซา...ซาฮี...ที่ว่าเป็นใครเธอจะหุส”

จันทร์าทาทำหน้าที่ เธอไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับประเทศอียิปต์เลยแม้แต่น้อย และเป็นประเทศที่เธอไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะได้มาเหยียบเสียด้วยซ้ำไป หากหลานสาวสุดที่รักไม่เกิดเรื่องใหญ่โตเช่นนั้น

“เขาเป็นนักอียิปต์วิทยาชื่อดังระดับโลกครับคุณป้า ฉายา อินเดียนา โจนส์ ของอียิปต์ บางคนก็เรียกเขาว่ามาเฟียम्मมี เขามีอิทธิพลในแวดวงโบราณคดีที่นั่นพอดู” ชามซิงตอบด้วยน้ำเสียงเนือๆ “ผมได้ข่าวว่าเขาอยากพบน้องตรีมนาคู หลังจากเห็นภาพพวกนั้น...”

จู่ๆ เสียงของชายหนุ่มก็ขาดหายไปเสียเฉยๆ ใบหน้าชาวสะอาดแบบคนมีเชื้อสายจีนของเขาดูซีดเซียวอย่างน่าสงสาร

นริสตามองเขาแล้วก็ได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ไปให้ ที่เรื่องมันวุ่นวายถึงเพียงนี้ก็เพราะ ‘ภาพพวกนั้น’ ที่เขาเอ่ยถึงนั่นละ อย่าว่่าแต่ดอกเตอร์ซาฮี ฮาวาสส์ เลย ตอนนั้นคนทั้งกระทรวงโบราณคดีและบรรดานักอียิปต์วิทยาทั่วโลกต่างก็อยากพบหน้าหญิงสาวที่ชื่อลักซิกาน์ทั้งนั้น!

ทำไมนะหรือ...คำตอบง่ายตายมาก ใครเห็นภาพสาวสวยนอนสลบไสลไร้สติกลางทะเลทรายอันเว้งว้าง โดยสวมเสื้อผ้าและเครื่องประดับโบราณล้ำค่าทั้งตัวประหนึ่งเพิ่งผุดขึ้นมาจากสุสานฟาโรห์เช่นนั้น แล้วไม่อยากรู้ที่มาที่ไปบ้างเล่า!

คิดถึงตรงนี้ ดวงตาเจ้ากรรมของนริสสาก็โผล่มองไปยังประตูห้องที่หญิงสาวเจ้าของชื่อนอนอยู่โดยอัตโนมัติ...เด็กคนนั้นหายตัวไปในทะเล-

ทรายอย่างไรร่องรอยหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ไม่ว่าจะทางสถานทูตจะประสานงานกับทางรัฐบาลอียิปต์ให้ส่งทีมออกช่วยค้นหาอย่างไรก็ไม่พบ จนเธอเองพลอยถอดใจ แอบคิดในแง่ร้ายว่าเจ้าตัวอาจเสียชีวิตไปแล้วเสียด้วยซ้ำแต่จู่ๆ กลับมาปรากฏตัวในสภาพที่...หากไม่นับอาการบาดเจ็บจากการตกจากที่สูงแล้ว ก็เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบเหลือเชื่อ จนไม่น่าจะเป็นคนที่ถูกกลุ่มโจรไล่ล่าจนหลงทางรอนแรมกลางทะเลทรายมาเป็นอาทิตย์ได้เลยสักนิด!

วินาทีแรกที่เห็นสาวน้อยวัยยี่สิบสองปีผู้กลายเป็นชาวต่างชาติทั่วโลก นริสสาดอกใจจนพูดอะไรไม่ออก ไม่ใช่เพราะผิวพรรณของเธอเปล่งปลั่งดังทองคำ และอ่อนนุ่มราวได้รับการปรนนิบัตินวดพั้นด้วยน้ำมันหอมชั้นเลิศมาเป็นอย่างดี หรือเพราะผ้าไหมโปร่งบางซึ่งถักทอด้วยกรรมวิธีโบราณและประดับด้วยอัญมณีช่างงามอย่างวิจิตรบรรจง แต่เป็นเพราะกำไลสีทองหม่นที่อยู่บนข้อมือของเด็กคนนั้นต่างหาก

กำไลอาร์ลีโนเอ...ต้นเหตุที่พารา วินทราไปผจญกับเรื่องเสี่ยงตายเมื่อปีก่อน!

ตอนแรกนริสสานึกว่าตาฟาดไป แต่เมื่อลอบมองชัดๆ หลายครั้งจึงแน่ใจว่าเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน คำถามคือ...ทำไมกำไลที่แอรอนกับราวินทรากล่าวกันว่าหายสาบสูญไปในทะเลทรายพร้อมกับพวกผอง-ลูกแล้ว ถึงมาอยู่ที่ลัทธิกันได้กันเล่า บอกตรงๆ เธอเห็นมันแล้วขนลุกพิกลสังหรณ์ใจว่าจะต้องเกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่โตเพราะมันอีกอย่างไรก็ไม่รู้

“พูดถึงรูปพวกนั้นแล้วบ้าโกรธทุกที พวกที่เมืองไทยบางคนบอกว่ายายตรีมอยากดังก็เลยร่วมมือกับอาจารย์ฝรั่งจัดฉากขึ้นมา เอาอะไรมาพูดใครจะเอาชีวิตมาเสี่ยงทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้”

ดวงตาของหญิงสูงวัยเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ดวงหน้าซูบซีดกว่าครั้งแรกที่นริสสาเห็นที่สนามบินมาก

ตอนที่ได้รับโทรศัพท์สายตรงจากผู้ใหญ่ในกระทรวงต่างประเทศ

ให้ช่วยดูแลอำนวยความสะดวกให้เศรษฐกิจนี้แถวหน้าของเมืองไทยกับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของอดีตนักการเมืองชื่อดัง หญิงสาวได้แต่ลอบถอนใจด้วยความเมื่อน่าย เพราะเคยเจอฤทธิ์เดชของพวกเขา ‘อภิสิทธิ์ชน’ ที่ผู้ใหญ่มากฝักฝักมามาก คนพวกนี้หากไม่ทำตัวกว้างคับใครก็มักจิกหัวใช้เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยประหนึ่งทาสในเรือนเบี้ย

แต่จันทราบกับธามไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย พวกเขาทั้งสองคนทั้งน่ารัก สุภาพ อีกทั้งยังให้เกียรติและรู้จักเกรงใจคนรอบข้างทั้งที่พวกตนทุกซี้ใจอย่างแสนสาหัสต่อการหายไปของลักซิกา นริสสา และเหล่าเจ้าหน้าที่ในสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงโคโรจึงเห็นใจพวกเขาอย่างจริงใจ และพร้อมให้ความช่วยเหลือทุกอย่างอย่างเต็มกำลัง

“ศาสตราจารย์องตวน ลามาร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์ศิลปวัตถุอันดับต้นๆ ของฝรั่งเศส ไม่สิ...ของโลกนะครับ ไม่มีความจำเป็นต้องเอาชื่อเสียงของตัวเองมาเสี่ยงกับเรื่องจัดฉากแบบนี้เลย แล้วน้องดริมก็เป็นศิษย์เอกของเขา มีอนาคตสดใสรออยู่ ไม่มีทางคิดอะไรสั้นๆ แบบนี้แน่” น้ำเสียงของธามเข้มขึ้นด้วยแรงอารมณ์ที่สะสมมานานหลายวัน iva เขาไม่โกรธขาลือไร้สาระที่สาดโคลนใส่ลักซิกาในโลกโซเชียล แต่เป็นเพราะเขาห่วงอาการบาดเจ็บของเธอมากกว่า จึงพยายามข่มใจไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง “น้องดริมมีโลกส่วนตัวสูงแค่ไหนพวกเราทุกคนก็รู้กันดี วันๆ เอาแต่เก็บเนื้อเก็บตัววาดภาพ อ่านหนังสือไม่สูงลิ้งกับใครนอกจากครอบครัวกับเพื่อนฝูง น้องไม่เคยอยากเด่นอยากดังเลยสักนิด”

“คนพวกนั้นก็แค่แค่นักเลงคีย์บอร์ดช่างมโนเท่านั้นละคะคุณธามอย่าไปใส่ใจเลย พวกเราปิดข่าวเงียบเชียบกันขนาดนี้ก็คงพยายามกระทั่งให้เราออกมาได้ข่าว ถ้าเรานิ่งเสีย ก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

นริสสาส่ายหน้าอย่างระอาใจ ตอนนี่ถึงลักซิกาก็ไม่อยากดังก็กลายเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกเสียแล้ว ประวัตินี้ความเป็นมา ตั้งแต่เรื่องครอบครัว การศึกษา

ตลอดจนถึงชีวิตส่วนตัวจึงถูกขุดคุ้ยขึ้นมาเผยแพร่บนโลกอินเทอร์เน็ต ในช่วงระยะเวลาข้ามคืน มีทั้งจริงบ้างไม่จริงบ้าง โสฬสตีไซจน์เป็นนิยายน้ำเน่าบ้าง ช่างน่าเหนื่อยใจแทนเสียจริงๆ

“ที่จริง...เรื่องที่ผมกังวลมากกว่าเรื่องข่าวก็คือเรื่องของคนจากกระทรวงโบราณคดี ดูจากรูปการณ์แล้ว ทางรัฐบาลอียิปต์คงไม่ยอมมิให้น้องตรีมกลับไปรักษาตัวที่เมืองไทยง่ายๆ จนกว่าจะได้คำตอบเรื่องเครื่องประดับพวกนั้นซะใหม่ครับ”

ชายหนุ่มคนนี้วิ่งคลิ้งหัวคิ้วอย่างอ่อนล้า ตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งอาทิตย์มานี้เขาเหนื่อยมากจริงๆ ไม่นึกเลยว่าจะเกิดเรื่องบ้าๆ แบบนี้กับนางในฝันของเขาได้

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลนะคะ ทางสถานทูตพร้อมให้ความช่วยเหลือเต็มที่ ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกค่ะ ทางกระทรวงโบราณคดีก็คงอยากรู้ว่าของพวกนั้นมาจากไหน จะได้ไปขุดค้นต่อเท่านั้นแหละ รู้ๆ กันอยู่ว่าทางการอียิปต์เห็นความสำคัญของเรื่องพวกนี้มาก” นริสสามองสีหน้าเยิ้มไปด้วยความกังวลใจของทั้งสามและจันทร์ธาแล้วเอ่ยไม่เต็มเสียงนัก

ที่จริงแล้ว ที่ทำของกระทรวงโบราณคดีที่มีต่อเรื่องนี้ก็น่าเป็นกังวลดังที่ชายหนุ่มคาดไว้จริงๆ นั่นละ หากพิสูจน์ได้ว่าเครื่องประดับที่อยู่บนตัวของลักซิกาเป็นของโบราณอายุนับพันปีจริง มูลค่าของพวกมันนั้นเรียกได้ว่าประเมินค่ามิได้ทีเดียว ทางกระทรวงคาดหวังว่าจะมีสมบัติค่าควรเมืองเช่นนี้ซุกซ่อนอยู่ในที่ใดที่หนึ่งในทะเลทรายอีก และหากหญิงสาวสามารถชี้จุดได้นำมาจากตรงไหน และยังมี ‘ซุมทรัพย์’ อยู่อีกก็จะถือว่าเป็นการค้นพบอันยิ่งใหญ่หลังจากการค้นพบสุสานที่เต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของฟาโรห์ตุตันคาเมนเมื่อปี ๑๙๒๒ เลยทีเดียว ซึ่งหมายความว่า การค้นพบครั้งนี้จะดึงดูดนักท่องเที่ยวทั่วโลกให้หลั่งไหลกลับมาอียิปต์อีกครั้งก็เป็นได้ ฉะนั้นรัฐบาลอียิปต์ไม่มีทางปล่อยตัวลักซิกากลับเมืองไทยง่ายๆ แน่

“ปัญหาคือยายตรีมจำอะไรไม่ได้เลยนะสิหนูสา จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า

ตัวเองกับเพื่อนๆ ถูกไอ้พวกโจรเรียกค่าไถ่ไล่ต้อนในทะเลทรายจนเป็นเรื่อง ถ้าวางไม่ได้ เขาจะไม่กักตัวยาดริ่มไว้ที่อียิปต์นี้ตลอดชีวิตเลยเธอ”

“โธ...คุณป้า อย่าเพิ่งคิดมากสิคะ” นริสสาเอื้อมมือไปกุมมือของหญิงชราไว้เบาๆ อย่างให้กำลังใจ “จำที่คุณหมอบอกได้ใช่ไหมคะว่าเรื่อง ความทรงจำที่หายไปของคุณดริ่มเป็นแค่อาการชั่วคราว คุณดริ่มเองก็เพิ่ง รู้สึกตัว คงต้องใช้เวลาฟื้นตัวสักหน่อย ไม่แน่ว่าความทรงจำอาจจะกลับมา เร็วกว่าที่คิดก็ได้นะคะ”

“ป้าก็หวังว่าอย่างนั้น” จันทราบีบมือตอบด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจ “ใจหนึ่ง...ป้าก็ภาวนาให้ยาดริ่มจำได้ แต่อีกใจ...ป้าก็ไม่รู้ว่าอยากให้หลาน จำได้ไหม”

“ทำไม่ล่ะคะ”

“ก็...” จันทราร่วมก้อนสะอื้นเอาไว้ในอก “เราไม่รู้เลยว่าตลอดเวลา ที่หายตัวไป ยาดริ่มเจอกับเรื่องเลวร้ายอะไรมาบ้าง บางที...ถ้าจำไม่ได้ จะดีกว่าหรือเปล่า...”

“หมอตระจะไม่พบอะไรนอกจากบาดแผลที่ศีรษะกับรอยแผลเล็กๆ น้อยๆ และรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวนะครับคุณป้า ไม่มีเรื่องไม่ดีไม่งามเกิดขึ้น กับน้องแน่ๆ ครับ น้องแค้ไซคร้ายไปเจอกับโจรเข้าก็เท่านั้น”

ชายหนุ่มรู้ดีว่าจันทรากำลังพูดถึงเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งน่ายินดีที่ในรายงานของแพทย์ไม่มีเรื่องนี้อยู่ด้วย แต่ไม่ว่าจะเกิดเรื่อง เลวร้ายแบบใดกับลักษิกา เขาก็พร้อมที่จะอยู่เคียงข้างเธอ ไม่คิดทอดทิ้งไป ไหนทั้งนั้น

“จะลูก” จันทรापักหน้า น้ำตาซึม หลายวันมานี้พลังใจถดถอยจน พลอยทำให้ร่างกายเกือบทรุดมาหลายครั้ง ดีที่ได้กำลังใจจากทั้งธามและ นริสสาช่วยประคับประคองให้ผ่านช่วงเวลายากลำบากมาได้

“เข้มแข็งไว้นะคะคุณป้า อย่างน้อยตอนนี้คุณดริ่มก็รู้สึกตัวแล้ว ถึง จะยังพูดไม่รู้เรื่อง แต่ก็สบายใจไปได้เปลาะหนึ่ง พักฟื้นอีกหน่อยอาการ

ต้องดีขึ้นเรื่อยๆ แน่ๆ ค่ะ ฉะนั้นคุณป้าต้องรักษาสุขภาพให้แข็งแรงเข้าไว้ นะคะ ห้ามป่วยเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นใครจะดูแลคุณดริ่มล่ะคะ”

“นั่นสินะหนูสา ป้าจะต้องดูแลตัวเองให้ดีเพื่อยายดริ่ม” จันทรา ผีนยิ้ม “ป้าต้องขอโทษตามกับหนูสาด้วยนะจะทำให้ไม่สบายใจ”

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะครับคุณป้า เราไม่ใช่คนอื่นคนไกลกันเสียหน่อย เรื่องของน้องดริ่มกับคุณป้า ผมถือว่าเป็นเรื่องของคนในครอบครัวเสมอ นะครับ อีกอย่างผมเองก็เป็นห่วงน้องดริ่มมากเหมือนกัน”

ชามแตะบ่าผู้สูงวัยกว่าอย่างสนิทสนมแต่ยังคงความสุภาพเอาไว้อยู่ในที...เรื่องที่เขาตกหลุมรักลักซิกาไม่ใช่ความลับของจักรวาลแต่อย่างใด ขนาดคนนอกอย่างนริสสายังมองออกตั้งแต่วันแรกๆ และดูเหมือนจันทรา เองก็รักใคร่เอ็นดูชายหนุ่มผู้นี้ไม่น้อย

“คุณดริ่มนี้ไซ่คดีมากเลยนะคะมีคุณป้าที่รักเธอมาก แล้วก็มีแฟน ที่คอยเป็นห่วงเป็นใยอย่างคุณชาม โอ๊ย!”

นริสสาสะดุ้งโหยง หน้าแดงเร็ดในขณะที่ร่างกายเซไปทางด้านหลัง ชามรีบปราดเข้าไปประคองเอาไว้ก่อนที่เธอจะเสียการทรงตัวล้มลงกระแทกพื้น

“เป็นอะไรไปครับคุณสา”

“จะ...นั่น...ฉันรู้สึกเหมือนมีใครกระตุกผมนะคะ แต่คงคิดไปเอง มากกว่า บางทีฉันอาจจะนอนน้อยเกินไปมั้งคะ” นริสสายิ้มเหยพลางมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง รู้ว่านอกจากพวกตนเองและพยาบาลที่นานๆ จะเดินผ่านมาสักคนหรือสองคนแล้ว ไม่มีคนอื่นอีกเลย จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะ มีใครมือบอนแก้งมากระชาคผมหางม้าของเธอได้ เว้นแต่...ใครคนนั้น จะล่องหนได้!

หรือไม่ก็พูดอะไรไม่เข้าหูผีสาวเทวดาที่อยู่แถวๆ นี้เลยโดนแก้ง บ้าแล้ว...คิดเหลวไหลอะไรกันเนี่ย...

หญิงสาวสายหน้าให้แก่ความคิดเลื่อนเปื้อนไร้สาระของตนเอง

ก่อนจะต้องยืนตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงกระซิบต่ำลึกลงแว่วลอยลมมา

นางเป็นของข้าต่างหาก...

“เอ๊ะ? เมื่อกี้คุณถามว่าอะไรนะคะ”

เธอขมวดคิ้ว แล้วเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มที่สายตาระบุกเสกทันควัน

“เปล่านี้ครับ ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย” ชามคลายมือที่ประคอง
 นริสสาอย่างนุ่มนวล “นี่พวกผมรบกวนเวลาพักผ่อนของคุณสามารถไป
 หรือเปล่าครับ เลย...ทำให้คุณเหนื่อย...”

“โอ๊ย ไม่เลยสักนิดค่ะ ฉันเต็มใจให้ความช่วยเหลือเต็มที่อยู่แล้ว
 ฉันคง...หุฟผาดไปเองนะคะ”

หญิงสาวโกหกคำโต เมื่อครู่เธอได้ยินเสียงพูดจริงๆ แม้ไม่แน่ใจนัก
 ว่าเป็นภาษาอะไร แต่มั่นใจว่าเข้าใจความหมายของมันทุกคำ...มันใจจน
 ขนลุก ตั้งแต่พบตัวลัทธิาก็มีเหตุการณ์หรือเรื่องราวแปลกๆ ที่ไม่รู้จะหา
 คำอธิบายได้รอบตัวสาวน้อยคนนี่ตลอด...นริสสามองไปยังประตูห้องพัก
 ผู้ป่วยที่ลัทธิกาณอนอยู่อีกครั้ง แล้วรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาเสียดๆ

ขอให้เมื่อครู่เธอหุฟผาดไปจริงๆ ที่เถอะ...

||

“ลักขิกา อาทิตยาพรรณ...ชื่อออกเสียงยากเสียจริง”

ดอกเตอร์ฟาติล ชูโลมาน หยิบภาพถ่ายของหญิงสาวที่นอนทอดกาย ยาวอยู่บนผืนทรายขึ้นมามองอย่างพิเนิจพิเคราะห์ ชูดยวที่เธอสวมอยู่นั้น ตัดเย็บจากผ้าสีม่วงเนื้อโปร่งซึ่งบางเบาเสียจนมองเห็นเรือนร่างมระหงกิ่ง เปลือยเปล่าอยู่รำไร ตามชายผ้ามีการประดับประดาด้วยดิ้นทองและอัญมณี ที่สะท้อนแสงแดดเป็นประกายวิบวับ มองเผินๆ อาจคิดว่าเธอคงหลุดออกมาจากงานเลี้ยงแฟนซีที่ไหนสักแห่ง แต่เมื่อมองให้ดีๆ จะเห็นว่าทั้งเนื้อผ้า ของชุดที่เธอสวมใส่ และเครื่องประดับอันวิจิตรบรรจงที่อยู่บนร่างไม่ว่า จะเป็นทับทรวง แหวน ตุ้มหู และกำไล หรือแม้แต่ปลอกทองคำเล็กๆ ที่ประดับอยู่บนเรือนผมสีดำขลับ ล้วนแล้วแต่สูงค่าเกินกว่าจะเป็นชุดคอสตูม สำหรับเช่าราคาถูกที่มีไว้สำหรับงานปาร์ตี้ได้

“คนไทยใช้ไหม”

เขาเคาะนิ้วพอมเกร็งจนเห็นข้อกระดูกปูดโปนบนใบหน้างามแจ่มลัม ของสาวน้อยในภาพแล้วทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคออย่างไม่ชอบใจเท่าใดนัก

ใครจะไปชอบกันแล้ว... ครึ่งก่อนที่เกิดเรื่องใหญ่โตจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็เพราะแม่สาวไทยที่ชื่อราวีนทรา พอต้อมมาพัวพันกับผู้หญิงไทยอีกก็ให้ รู้สึกสังหรณ์ใจตึงตึงๆ อย่างไรพิกล

“โซคร้ายที่ต้องบอกว่าใช้รับดอกเตอร์” กาบาลัยนั้แพ้มรายนานให้ เจ้านาย ใบหน้าของเขายังคงนิ่งสนิทเช่นทุกครั้ง แต่กลับดูมึนงงทึ่กว่าเคย เพราะรอยแผลเป็นที่มอง-ลูคเรนิเยร์กับพวกฝากไว้เมื่อปีก่อน พาดจาก คิ้วซ้ายลงมายังหางตา “จากรายงานการตรวจสอบเบื้องต้น ชุดที่เด็กคนนี้สวมใช้กรรมวิธีย้อมสีแบบโบราณอย่างที่ท่านคาดเอาไว้จริงๆ ด้วยครับ”

“อา...สีม่วงไท่เรียนสินะ หรุหราน่าดู”

ฟาติลเตาะลีน ดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ขณะเปิดแฟ้มแล้วกวาดสายตามองตัวอักษรบนกระดาษคร่าวๆ...สีม่วงไท่เรียนหรือที่เรียกกันว่าสีม่วงแห่ง ไทร์นั้น มีประวัติความเป็นมายาวนานนับพันปี ชาวฟินิเซียเป็นผู้คิดค้น กรรมวิธีสกัดสีชนิดนี้จากต่อมของหอยมูเร็กซ์หรือหอยทากทะเลที่มีขนาด ตัวกระจ๋อข่อย ซึ่งหมายความว่าต้องใช้หอยจำนวนนับหมื่นตัวกว่าจะได้ สีย้อมน้ำหนักหนึ่งกรัม อีกทั้งยังมีกรรมวิธีและกระบวนการค่อนข้างยุ่งยาก ต้องใช้เวลาสิบวันเป็นอย่างต่ำกว่าจะได้ผ้าแต่ละชิ้น จึงทำให้ในยุคโบราณ ผ้าสีม่วงจัดเป็นของราคาแพงระยับและจำกัดไว้สำหรับกษัตริย์ ชนชั้นสูง หรือนักบวชเท่านั้น ความพิเศษของผ้าที่ย้อมด้วยสีม่วงไท่เรียนคือยิ่งซักตาก แดดยังมีสีลันสดใสคงทนอย่างเหลือเชื่อ

ปัจจุบันมีสีสังเคราะห์ซึ่งหาง่ายและสะดวกสบายกว่ามากมาแทนที่ กรรมวิธีย้อมผ้าด้วยสีจากหอยมูเร็กซ์นี้จึงค่อยๆ เลือนหายไป เหลือเพียง การทดลองทำซ้ำเพื่อการศึกษาวงวิชาการเล็กๆ น้อยๆ หรือการแสดงโชว์ ย้อมสีอวดนักท่องเที่ยวบ้างเท่านั้น ดังนั้นจึงแทบเป็นไปได้เลยที่เด็กที่ชื่อ ลักษิกาจะสวมผ้าที่ถักทอและย้อมด้วยสีม่วงแห่ง ไทร์ในยุคนี้ได้...แต่ถึงเรื่อง ผ้าไหมหรุหราค่าควร เมืองจะน่าสนใจแค่ไหนก็ไม่เท่ากับเรื่องเครื่องประดับ ทองคำแท้ที่อยู่บนตัวแม่เด็กนั้นหรอก โดยเฉพาะกำไลวงนั้น...กำไลอาร์-

ลิโนเอที่เขาคิดว่าหายสาบสูญไปพร้อมกับฌอง-ลุกเมื่อหนึ่งปีก่อน!

“สายของเรารายงานว่าเด็กนั้นฟื้นแล้วนะครับดอกเตอร์ แต่ทางญาติขอรับรองให้ปิดข่าวเอาไว้ก่อนเพราะกลัวจะวุ่นวาย” กาบลารายงานต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ชาวต่างชาตินี้ ไม่วุ่นวายสิแปลก” ฟาติลปิดแฟ้มโยนไว้บนโต๊ะทำงานไม่มะฮอกกาณี แล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้หนังพร้อมประสานมือไว้บนตักหลวมๆ “ได้ข่าวว่าพวกนักโบราณคดีในกระทรวงอยากเจอแม่เด็กนี่จนเนื้อเต้นกันทุกคนเลยนี่ พวกเราคงต้องรีบชิงลงมือก่อนที่จะมีใครระแคะระคายเรื่องอาร์ลิโนเอ”

“มันไม่น่าจะง่ายแบบนี้แหละสิครับดอกเตอร์ เพราะคนที่สถานทูตไทยส่งมาดูแลเด็กลักขโมยคือมิสนริสลา”

“มิสนริสลา?” ฟาติลขมวดคิ้ว “มันยังอยู่อีกหรือ นึกว่าย้ายกลับไทยไปแล้วเสียอีก”

เขายังจำหญิงสาวหน้าตาคมขำคนนั้นได้อย่างแม่นยำ เจ้าหล่อนตีหน้าใสชื่อว่าไม่รู้เห็นเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับ แอรอน วินสตัน ศัตรูคู่อาฆาตของเขา ทั้งสิ้น แต่กลับตลบหลังเขาด้วยการลอบไปแจ้งทางกระทรวงโบราณคดีว่า เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมศาสตราจารย์มิเชล ดูวาล ที่ ฌอง-ลุก เรนนิเยร์ ก่อ จนต้องหนีออกนอกประเทศไปตั้งหลักที่อเมริกาเกือบหกเดือน โชคดีที่ได้ ‘ผู้สนับสนุน’ รายใหม่ที่เงินหนาและทรงอิทธิพลพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้กลับมาเหยียบอียิปต์อีกตลอดชีวิตแน่ คิดแล้ว...ยังแค้นไม่หาย ทั้งแม่่นั้นแล้วก็ไฉ่วราหิตย์ คู่รักของหล่อนด้วย!

“เท่าที่รู้ก็น่าจะยังอยู่ประจำการที่นี้อีกสักปีสองปีกระมังครับ เธอรู้จักพวกเราเป็นอย่างดี แล้วก็เคยเห็นกำไลอาร์ลิโนเอมาก่อน เธอไม่น่าจะยอมให้พวกเราเข้าไปใกล้เด็กคนนั้นแน่”

“จะไปยากอะไร ใช้คนของเราให้เป็นประโยชน์สิ” ฟาติลเสะยะยิ้มเหย้มเกรียม “ทำอะไรก็ได้ให้มันยุ่งหัวหมุนจนไม่มีเวลามาที่โรงพยาบาล

ลักพัก จะเอาให้เจ็บนิดๆ หน่อยๆ ก็ดี จะได้ลดความอวดดีลงบ้าง แต่อย่าให้โง่งมงั๊งก็แล้วกัน เพราะทางกระทรวงก็ยิ่งจับตามองพวกเราอยู่”

หลังจากมอง-ลูคเสี่ยชีวิต บรรดานักการเมืองและคนใหญ่คนโตในกระทรวงต่างก็วิ่งเต้นกันจ้าละหวั่น แต่ละคนล้วนมีชนกติดหลังกันทั้งนั้น เขาเองก็ถูกเชื่อมโยงเข้ากับคดีลักลอบค้าวัตถุโบราณที่เจ้าพ่อตลาดมืดเคยมีเอี่ยวหลายคดีจนกลายเป็นข่าวอื้อฉาวในแวดวงโบราณคดี โชคดีที่ตำรวจไม่พบหลักฐานการเงินที่น่าสงสัยในบัญชีของเขาจึงทำให้ข้อกล่าวหาอ่อนเกินกว่าจะดำเนินคดีใดๆ ได้ แต่ถึงกระนั้นชื่อเสียงจอมปลอมที่สั่งสมมานานนับสิบปีก็ปั่นป่วนไม่เหลือชิ้นดี ทำให้ไม่อาจกลับไปรับตำแหน่งสำคัญใดๆ ในกระทรวงได้อีก และถูกย้ายมาแขวนไว้ในห้องทำงานที่มีแต่ชื่อลอยๆ ปราศจากบทบาทใดๆ ในกระทรวงทั้งสิ้น เพื่อรอวันเกษียณอายุอย่างน่าสมเพชที่สุด

“ผมจะระวังให้มากกว่าท่าน” กาบาลค้อมศีรษะน้อมรับคำสั่ง

“แล้วข้อมูลของเป้าหมายที่ให้แกไปสืบเพิ่มเติมมา ได้อะไรบ้างไหม”

“เด็กคนนั้นอายุเพียงยี่สิบสอง แต่เป็นศิษย์เอกที่ศาสตราจารย์องตวน ลามาร์ หมายมั่นปั้นมือจะให้สืบทอดงานที่พิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ต่อจากตัวเองเลยครับ”

“องตวน ลามาร์?” ฟาติลเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ อย่างประหลาดใจ “นักอนุรักษ์ศิลปะและโบราณวัตถุชื่อดังคนนั้นนะเหรอ ได้ยินว่าเชี่ยวชาญไม่รับฝีกใครเป็นการส่วนตัวไม่ใช่เหรอ”

“ดูเหมือนเด็กที่ชื่อลักซิกาก็จะมีพรสวรรค์มากกว่าครับ ถึงขนาดที่ศาสตราจารย์ลามาร์ยอมรับและให้ไปช่วยงานซ่อมแซมภาพวาดที่ลูฟวร์มาตั้งแต่ปีก่อน แถมยังพามาร่วมงานในโปรเจกต์พิเศษที่ทางรัฐบาลอียิปต์ขอตัวผู้เชี่ยวชาญจากฝรั่งเศสมาช่วยด้วย”

“โปรเจกต์วิหารแห่งสายลมนะเหรอ”

ดอกเตอร์คนดังเคาะนิ้วบนหลังมือของตนด้วยความรู้สึกหงุดหงิด

นิดๆ

ปีก่อน หลังจาก ฉอง-ลุด เรนนิเยร์ และลูกน้องหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ชาวเบดูอินได้แจ้งกับทางการว่าพบซากปรักหักพังของวิหารใกล้กับบริเวณที่โอเอซิสถล่มยุบหายลงไปได้สิ้นทราย ในตอนแรกทางกระทรวงมองเป็นเรื่องเพื่อเจ้า โอเอซิสที่ไหนจะถล่มหายไปได้อย่างไร้ร่องรอยตั้งคำถามว่า คำเล่าขาน จึงไม่ได้ใส่ใจนัก แต่เมื่อได้เห็นหลักฐานเป็นโบราณวัตถุมากมาย สองหรือสามชิ้นจึงเร่งส่งทีมสำรวจพร้อมทหารลงพื้นที่ ก่อนจะค้นพบทางเข้าของวิหารขนาดใหญ่ที่จมอยู่ใต้ทรายหนาเป็นเมตร การขุดค้นและบูรณะจึงเริ่มขึ้นอย่างเร่งด่วน ซึ่งถ้าหากเขายังอยู่ในตำแหน่งละก็คงได้เป็นผู้คุมโปรเจกต์นี้ด้วยตนเองเป็นแน่

เจ็บใจนัก!

“ใช่ครับ” กาบาลเดินตรงเข้าไปชิตโตะทำงานแล้วโน้มตัวลงเปิดแฟ้มให้เจ้านายดู “ปีที่แล้ว ทางกระทรวงออกมาแถลงข่าวเรื่องการค้นพบซากทางเข้าวิหาร จากนั้นก็หายเงียบไป ไม่มีการพูดถึงอีก ดูเหมือนว่าภาพวาดในวิหารจำเป็นต้องบูรณะซ่อมแซมด่วน ทางฝรั่งเศสเองก็สนใจเรื่องการค้นพบครั้งนี้อยู่พอดีก็เลยเสนอให้ทุนและส่งผู้เชี่ยวชาญมาช่วย แลกกับการนำโบราณวัตถุที่ขุดพบไปแสดงที่ฝรั่งเศสก่อนเป็นที่แรก แต่ก็อย่างที่เรารู้แน่ละครับว่า ‘ยิม’ แล้วอาจ ‘ยัด’ ไม่คืนก็ได้ อย่างที่พวกฝรั่งมั่งค้ำชอบทำกับสมบัติของชาติเรา ลักซิกาก็เลยติดสอยห้อยตามศาสตราจารย์ลามาร์มาที่อียิปต์ด้วยเมื่อหกเดือนที่แล้ว”

“เด็กนั้นอยู่ที่ไซต์ขุดค้นในทะเลทรายมาหกเดือนแล้วหรือ เห็นท่าทางบอบบางแบบนั้น อึดใซ้อย่างนี้”

ฟาติลหลุบตามองหนึ่งในรูปที่กลายเป็นกระแสน้ำพุ่งถึงกันมากที่สุดในโลกโซเซียล เป็นภาพที่ลักซิกากำลังแหบไบนหน้าเข้าไปจนขีดภาพวาดเทพีฮาซอร์บนผนังวิหารซึ่งมีขนาดใหญ่เท่าคนจริง และมองดูคล้ายเธอมากเหลือเชื่อ ทั้งที่ศิลปะสองมิติแบบอียิปต์โบราณนั้น ภาพคนจะมีไบนหน้า

คล้ายคลึงกันไปหมด แต่ภาพนี้มองอย่างไรก็เหมือนลักขิกาไม่มีผิดเพี้ยน!

“แม่เด็กนี้เป็นมากกว่าลูกศิษย์หรือเปลา ลามาร์ถึงได้หนีบมาด้วย
ไม่ให้ห่างตัวขนาดนี้”

“ผมคิดว่าไม่น่าใช่ครับ สายของเราที่โรงพยาบาลรายงานว่าคุณรัก
ของเธอมาเข้าไข้แทบตลอดเวลา แถมยังพยายามใช้เส้นสายของพ่อที่เป็น
อดีตนักการเมืองพาตัวเธอกลับประเทศไทยด้วย ตัวเธอเองก็ไม่มีประวัติ
ต่างพร้อยเรื่องชั่วสาวนะครับ เรื่องเดียวที่น่าสนใจในประวัติของเธอคือ
เธอเคยเข้ารับการบำบัดทางจิตตอนอายุสักเก้าหรือสิบขวบครับ”

“หือ?”

ประโยคท้ายเรียกความสนใจจากฟาติลาให้เอื้อมมือไปพลิกหน้ากระดาษ
ในแฟ้มอ่านอีกครั้งทันที

“ดูเหมือนเธอจะเห็นภาพหลอนครับ” กบาลยังคงสรุปรายงานให้
เจ้านายฟังต่อไปเช่นที่เคยทำมาโดยตลอดโดยไม่จำเป็นต้องอ่านเอกสารใดๆ
“เป็นเรื่องธรรมดาที่เด็กๆ มักมีเพื่อนในจินตนาการ แต่ในกรณีของลักขิกา
มันเลยเถิดไปจนเป็นอันตรายกับตัวเอง อย่างเช่นจะกระโดดตามเพื่อน
ล่องหนลงจากระเบียงชั้นสองบ้าง หรือว่าวิ่งไปหาเพื่อนที่ไม่มีตัวตนในสระ
น้ำจนเกือบจมน้ำตายบ้าง พ่อแม่ของเธอเลยต้องพาไปพบจิตแพทย์”

“เป็นคนมีจินตนาการสูงว่าอย่างนั้นเถอะ” ฟาติลเบะปาก

“แต่หลังจากพ่อกับแม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์
ป่าแก่ๆ ของเธอก็รับเลี้ยงเธอเอาไว้และพาไปบำบัดต่อจนถึงอายุประมาณ
สิบสามปี แล้วก็เลิกไป คาดว่าน่าจะหายแล้วนะครับ เพราะหลังจากนั้นเธอ
ก็ใช้ชีวิตเป็นปกติดี”

“ผู้ปกครองของยายเด็กนี้รวยอู้ฟู่ไม่เลว เป็นหุ้นส่วนของห้างสรรพ
สินค้าชื่อดังในไทยเสียด้วย อ้อ...ร่ำรวยจากการค้าขายที่ดิน ทำโครงการ
บ้านจัดสรรสินะ” มือผมมเกร็งพลิกหน้าเอกสารเร็วๆ ไปยังประวัติการศึกษา
ของหญิงสาว นับว่ากบาลทำงานได้ไม่เลวจริงๆ ข้อมูลแต่ละอย่างละเอียด

ยิบ และแยกเป็นหัวข้อให้อ่านเข้าใจง่าย “เด็กคนนี้ไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส ตอนอายุสิบแปด เท่ากับอยู่ที่ปารีสมาแล้วสี่ปี...ฉันสังหรณ์ใจว่าเด็กนี้ต้องรู้จักกับพวกของไอ้แอรอนแน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะมีกำลังใจงั้นได้ยังไงกันเล่า”

เท่าที่รู้...แอรอนยังลักลอบเข้าๆ ออกๆ ฝรั่งเศสโดยใช้ตัวตนปลอมอยู่ ไอ้หมอนี้ฉลาดเป็นกรด ซ่อนตัวดำดินเก่งอย่างกับอะไร ขนาดตำรวจสากลยังตามรอยมันไม่เจอ!

“แต่เราก็ยังไม่รู้ว่ากำลังใจงั้นเป็นของจริงหรือแค่ของเลียนแบบนะครับดอกเตอร์” กาบาลท้วง ตอนที่เห็นกำลังใจอาร์ลิโนเอในข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ เขาเองก็ประหลาดใจไม่น้อย “แล้วต่อให้เป็นของจริง แอรอน วินสตัน กับพวกก็ไม่น่าจะให้คนอื่นง่ายๆ หรือครับ”

“อย่าลืมนึกว่าไอ้แอรอนมันเจ้าเล่ห์แค่ไหน บางทีมันอาจกำลังวางแผนอะไรอยู่ก็ได้ มันดีอย่างกับลา ไม่มีทางยอมตัดใจจากการค้นหาฆูมทรัพย์ง่ายๆ หรือ” ฟาติลเดาะลัน ดวงตาวับวาวไปด้วยความชิงชังคนที่ตนกำลังพูดถึง “ทางเดียวที่จะรู้ได้ก็คือ เราต้องไปพบเด็กนั้นแบบ ‘ตัวต่อตัว’ ไม่มีใครรบกวน”

“ดอกเตอร์จะไปเมื่อไหร่ครับ ผมจะได้ให้คนเตรียมการ”

“พรุ่งนี้” ฟาติลเลือกเพิ่มไถลไปด้านหน้า รอยยิ้มชั่วร้ายผุดพรายขึ้นบนริมฝีปากสีคล้ำเข้ม “แกเตรียมการให้ดีกว่าแล้วกัน อย่าให้ใครมารบกวนตอนที่ฉันค้นความลับจากเด็กนั้นเป็นอันขาด!”

ของเหลวเย็นเฉียบที่ไหลผ่านเข้ามาในปากเรียกให้ลัทธิกาต้องลืมตาขึ้นมองซ้ำๆ รสชาติของมันจี๊ดรสขมชนิดๆ ทว่าหวานซ่าลึนยิ่งนัก หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เพื่อปรับโพกัสภาพให้ชัดขึ้น ก่อนจะพบว่าตนเองถูกโอบประคองอยู่ในอ้อมแขนของใครบางคน มือข้างหนึ่งของใครคนนั้นซ้อนใต้ท้ายทอยของเธอไว้ ส่วนอีกมือป้อนน้ำจากจอกทองคำประดับอัญมณีให้เธอดื่มอย่างใจเย็น

“ชอบไหม”

เสียงพูดนั้นแผ่วเบา แต่ทรงอำนาจอยู่ในที ยังไม่ทันที่ลัทธิกาจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง ริมฝีปากร้อนผ่าวก็กดแนบลงบนขมับของเธออย่างถ้อยสิทธิ์

“ไม่...” หญิงสาวตันทั้งจอกและริมฝีปากจวบจ้วงออกในคราเดียวกัน แต่เมื่อเห็นชัดถนัดตาว่าเป็นใคร หัวใจของเธอก็เต้นรัวแรงโดยไม่มีสาเหตุ “คุณ...คุณนั่นเอง...”

ชายหนุ่มที่โอบประคองเธอไว้ในยามนี้คือชายหนุ่มรูปงามที่ปรากฏกายให้เธอเห็นเพียงคนเดียว เดี่ยวก่อน...มีบางอย่างแปลกไป เขาก็เธอเห็นตอนนี้...เวลานี้...มีสีหน้าอ่อนโยนกว่าที่เห็นในวันนั้นมาก ดวงตาของเขายามทอดมองเธอไม่ปรากฏแววโกรธเกรี้ยวเช่นที่เห็นในตอนนั้นเลย มิหนำซ้ำรอยยิ้มที่ผุดพรายบนริมฝีปากหยักงามของเขายังดูเปี่ยมเสน่ห์อย่างที่สุด

“ก็ขำนะสิ จะใครเล่า” ชายหนุ่มเล็กคิ้วเข้มดุจเขียนด้วยถ่านขึ้นนินิตๆ อย่างขบขัน

ลัทธิกา มองแพนตาองหนานชนิดผู้หญิงยังอายของเขอย่างเคลิบเคลิ้มอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตั้งสติได้แล้วรีบดันตัวออกห่างจากเขาให้เร็วที่สุด เธอเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าตนเองนั่งอยู่บนแท่นสูงที่ปูลาดด้วยพรมขนสัตว์หนานุ่มและเต็มไปด้วยหมอนที่ตัดเย็บด้วยผ้าไหมขนาดใหญ่วางเรียงรายอยู่โดยรอบ แต่ละใบมีสีลันสตีใสสวยงามทั้งฟ้า ม่วง ทอง และชมพู แต่กลับดูไม่สะดุดตาบาดตาเท่าไรใหญ่โตที่เอกเขนกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ท่ามกลางพวกมัน

หัวใจของลัทธิกาแทบโลดออกมานอกอกเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้ามีเพียงผ้าลินินสีขาวเนื้อบางพันกายท่อนล่างเอาไว้ ส่วนท่อนบนปล่อยให้เปลือยเปล่าอวดเนื้อตัวสีแทนอันงดงามราวสลักเสลา เรือนผมสีดำขลับที่ทั้งตัวระเห่ลวกว่างลงมายังหมอนผ้าไหมคือเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดบนเรือนกายของเขา งาม...ชนิดข่มให้ตุ้มหูทองคำที่ขึ้นรูปเป็นนกเร่งประดับ

หินสูงค่าอย่างลาพิส ลาซูลีและเทอร์คอยส์ที่เขาสื่ออยู่ดูด้อยค่าไปในบัดดล
“คุณ...เป็นใคร แล้วที่นี่คือที่ไหน”

หญิงสาวเสทหลุบตาลง ไม่กล้ามองเขาตรงๆ แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่ง
อย่างเคอะเขิน

“ที่ที่เจ้าควรอยู่” คำตอบของเขาย้าย ลึน ทว่าทำให้คนฟังรู้สึกว่ามีกลิ่น
อย่างประหลาด “เป็นอะไรไป อยู่ด้วยกันมาหลายทิวาราตรีแล้ว เพิ่งมาถาม
อะไรเอาตอนนี้ หรือไม่พอใจนางระบำพวกนั้น ถ้าไม่ชอบกับอกลิ จะได้
ลากไปกุดหัวทิ้งให้หมด”

เขาชี้นิ้วที่สวมแหวนทองคำประดับด้วยหินสีเหลืองโปร่งแสงเกาะสลัก
เป็นแมลงสการ์บไปยังกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวอยู่กลางลานกว้าง เสียงพูด
ของเขาดังกังวานไปทั่วบริเวณและทำให้หนักดนตรีและนางระบำพากันหยุด
นิ่งแล้วหันกลับมามองลัทธิกาด้วยแววตาดิ้นตระหนก หญิงสาวเองก็ตกใจ
ไม่แพ้กัน ทั้งตกใจเรื่องที่เขาพูดและตกใจกับภาพตรงหน้า แม้จะมีม่านโปร่ง
บางกางกั้นอยู่ แต่เธอก็เห็นชัดเจนว่าตนเองอยู่ในห้องโถงขนาดมหึมา บน
ผนังและเสาอบด้านมีการฉาบทาด้วยสีสีนสวยงามเป็นลวดลายเฉพาะตัว
ตามแบบฉบับอียิปต์โบราณ ส่วนมากลงสีทองเป็นลวดลายของกอบาปีรุส
และดอกบัว กลางห้องมีสระน้ำขนาดย่อมที่เต็มไปด้วยดอกบัวสีน้ำเงินบาน
สะพรั่งและส่งกลิ่นหอมคล้ายอันแสนคุ้นเคย...กลิ่นเดียวกับเครื่องดื่มที่เธอ
เพิ่งดื่มเข้าไปเมื่อครู่

“ตกลงว่าไม่ชอบ ดี ถ้าอย่างนั้นก็ลากไปกุดหัว”

“อย่า! อย่าค่ะ ฉัน...ฉันไม่ได้ไม่ชอบ...”

ลัทธิการิบโหมเข้าไปเกาะแขนของชายหนุ่มเอาไว้ได้อย่างลึมตัว เธอหัน
ไปมองเหล่านักแสดงด้วยแววตาสับสน พวกเขาทุกคนแต่งกายแปลก
ประหลาดยิ่งนัก โดยเฉพาะนางระบำที่ยืนรอฟังคำพิพากษาอยู่กลางลาน
กว้างที่ปูด้วยหินสีชมพู หญิงสาวที่นับคร่าวๆ ได้ราวสี่ถึงห้าคนนั้นอยู่ใน
สภาพกึ่งเปลือย สวมเพียงแถบผ้าประดับลูกปัดปิดปิดท่อนล่างเอาไว้ ส่วน

ท่อนบนเปิดให้เห็นทรวงอกได้รูป พวกเธอสวมวิกผมที่ถักเป็นเปียเล็กๆ และประดับปลายผมที่ยาวประปรายด้วยลูกบิดหลากสีทำให้มองดูคล้ายกันไปหมด อีกทั้งยังเขียนขอบตาหนาเป็นสีดำสนิทและลากหางยาวไปจนเกือบจดขมับกันทุกคน จึงเป็นการยากที่จะแยกว่าใครเป็นใคร เหล่านักดนตรีเองก็แต่งกายไม่ต่างกัน ดีหน่อยตรงที่มีผ้าสีขาวโปร่งบางปกปิดร่างกายเอาไว้ อย่างหมิ่นเหม่

คุณพระคุณเจ้า! ทุกคนแต่งกายคล้ายหลุดออกมาจากภาพวาดบนฝาผนังที่เธอเคยเห็นที่สุสานในหุบผากษัตริย์!

ชายหนุ่มหันไปมองกลุ่มนางระบำด้วยแววตาคมกริบเพียงครู่ก่อนจะโบกมือ พริบตาเดียวทุกคนก็พากันค้อมคำนับอย่างลนลาน แล้วถอยกรูดออกไปจากห้องจนหมด

“มีอะไรที่ไม่ชอบอีกไหม” เขาเซยคางของหญิงสาวขึ้นสบตา พลังกตจตุกเคล้าคลอไปบนพวงแกมหนุ่มนึ่งแผ่วๆ “บอกมาสิ เด็กน้อย”

“ไม่...ไม่ชอบแบบนี้...แบบที่คุณทำอยู่...” ลักษิกาเสียงสั่น แม้ปากจะร้องห้าม แต่ร่างกายของเธอกลับตอบรับสัมผัสของเขาราวกับคุ่นเคยกันมานาน คุ่น...กระทั่งลมหายใจเจือกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เป่ารดแก้ม

“ไม่ชอบ? ถึงข้าจะชอบเจ้ามากแค่ไหน ก็คงไม่กุดหัวตัวเองเพียงเพราะเจ้าไม่ชอบหรอกนะ” เขาหัวเราะ แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงรู้สึกว้างคล้ายกำลังถูกคุกคามอยู่ในที่ “แล้วทำแบบไหนถึงจะชอบล่ะเจ้า หรือว่าแบบนี้”

‘แบบนี้’ ของเขาคือการแหบริมฝีปากเคล้าคลอกับกลีบปากของหญิงสาวอย่างยั่วเย้า ปลายลิ้นร้อนระอุที่แทรกเข้ามาในปากเงือรสวนปนขมชนิดๆ ของเครื่องดื่มที่เธอได้ลิ้มรสก่อนหน้านี้...รสที่ทำให้เธอมีนเมาจนไม่อาจรวบรวมสติและร่างกายต่อต้านเขาได้เลย

“ไม่ได้ คุณทำแบบนี้ไม่ได้ เรา...เราไม่ได้เป็นอะไรกัน นี่...นี่มันไม่ถูกต้อง...”

ลักษิกาประหวังเสียงอู้อี้ มีน้อยกำเป็นหมัดแล้วทุบไปบนปากกว้าง

แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว ยังบดจุมพิตลงมาซ้ำๆ จนเธออ่อนระทวยไปหมด

“น่าขำนัก สิ่งที่น่าทำถูกต้องที่สุดแล้ว แม่เด็กโง่ เจ้าเป็นเจ้าสาวของข้าทำไมข้าจะร่วมเรียงเคียงหมอนกับเจ้าสาวของตัวเองไม่ได้”

เขากระซิบซิดริมฝีปากบวมเฝ่อของหญิงสาว

“ระ...ร่วม...เรียง...คะ...คะ...เคียงหมอน” ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตกตะลึง เธอเพิ่งสังเกตในตอนนั้นเองว่าเขาพูดกับเธอเป็นภาษาอังกฤษลำเอียงแปร่งๆ และใช้ศัพท์แสงโบราณเสียจนเธอไม่แน่ใจว่าจะเข้าใจทั้งหมดทุกคำในประโยคหรือไม่ “พูด...พูดเรื่องอะไรของคุณ นี่ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่ๆ ฉัน...ฉันไม่ใช่เจ้าสาวของคุณ...เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แล้ว...แล้วฉันจะแต่งงานกับคุณได้อย่างไรกัน...”

นี่เรา...ต้องฝันไปแน่ๆ เรื่องบ้าๆ นี่ต้องไม่ได้เกิดขึ้นจริง!

“เจ้านี่จะไปเป็นตลกหลวงนะ พูดจ่าน่าขัน” เขากดจูบบนปลายจมูกเล็กโต่งอย่างมันเขี้ยว “ข้าเก็บเจ้าได้ในอาณาเขตของข้า อะไรที่อยู่ในอาณาเขตนี้ถือเป็นสมบัติของข้าทั้งสิ้น นั่นคือกฎ”

“คุณนั่นละ พูดจ่าน่าขัน ตัวฉันย่อมเป็นของฉัน ไม่ใช่ของใครอื่นอย่าพูดเองเออเองสิ” หญิงสาวตัวสั้นเมื่อเห็นแวตาวับวาวไปด้วยแรงอารมณ์บางอย่างของเขา “คนเราจะแต่งงานกันได้ก็ต้องรู้จักกันก่อน ไม่ใช่เจอหน้ากันก็แต่งงานปั๊บแล้วร่วม...ร่วม...”

“ร่วมเรียงเคียงหมอน” ชายหนุ่มต่อประโยคให้เสร็จสรรพด้วยน้ำเสียงคล้ายผู้ใหญ่สอนเด็ก แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร เขาก็น่าจะแก่กว่าเธอไปไม่มาก อดีที่ดีก็ไม่น่าเกินสองหรือสามปีหรอก “แล้วเจ้าคิดว่าหญิงชายต้องรู้จักกันนานเท่าใดเล่าถึงจะแต่งงานได้”

“ก็...ก็ต้องสักปี ไม่สิ...ดูใจกันสักสองสามปีน่าจะเหมาะ” หญิงสาวโพล่งเสียงดังพลางเหลือบตามองไปรอบๆ อย่างพยายามหาทางรอด จนสายตาไปสะดุดกับแจกันทองคำที่ปักดอกบัวสีน้ำเงินเอาไว้จนเต็มตั้งอยู่

ข้างแท่นนอน

ถ้าเพียงแต่เราเอื้อมมือไปหยิบมันได้...

“สองสามปีหรือ ได้...ไม่ใช่เรื่องยากอะไรนี่”

ชายหนุ่มเล็กคิ้วขยี้ขึ้นนิดๆ อย่างยียวน ก่อนจะโบกมือด้วยกิริยาเดียวกันกับที่โบกไล่นางระบำเมื่อครู่ก่อนนี้ จู่ๆ แสงสว่างของดวงอาทิตย์ที่ลอดผ่านหน้าต่างห้องเข้ามาก็ดับมืดลง จากนั้นก็สว่างขึ้นในช่วงพริบตา สลับกันอย่างรวดเร็วจนหญิงสาวปรับตัวไม่ทัน เธอมองออกไปด้านนอกก็เห็นดวงอาทิตย์ขึ้นและตกสลับกับดวงจันทร์ด้วยความเร็วเหลือเชื่อ ต้นไม้ที่อยู่ริมหน้าต่างปล้นค้อยๆ เจริญเติบโตขึ้นในช่วงเสี้ยววินาทีในขณะที่ดอกบัวในแจกันทองกลับเหี่ยวเฉาลงด้วยอัตราความเร็วเทียบกัน เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้อยู่สักห้านาทีได้ ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับสู่ปกติ

“พระอาทิตย์ขึ้นและตกครบหนึ่งพันเก้าสิบห้าทิวแล้ว เท่ากับเจ้ากับข้า ‘ดูใจ’ กันครบกำหนดที่เจ้าบอกพอดี เป็นอันว่าแต่งงานกันได้แล้วใช่ไหม”

ชายหนุ่มพูดหน้าตาย ส่วนลัทธิกาได้แต่อ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูกหนึ่งพันเก้าสิบห้าวัน...นั่นเท่ากับสามปีพอดีบพอดิ ผู้ชายคนนี้คิดคำนวณไวเหลือเชื่อ!

เอ๊ะ? เดียวก่อน นี่เขาบ้าหรือเปล่า แค่นั่งดูหน้ากันเฉยๆ จะเรียกว่าดูใจได้อย่างไรกันเล่า!

“นี่...นี่คุณเล่นกลอะไรของคุณ เป็นไปไม่ได้ นี่มัน...ไม่ใช่เรื่องจริง...”

“ในอาณาเขตนี้ ไม่มีอะไรที่ข้าทำไม่ได้” สีหน้าและน้ำเสียงอวดดีของเขาน่าห่มั่นไล่เสียจนหญิงสาวต้องจินตนาการว่าตนเองกำลังขวนหน้าเขาซ้ำๆ “อย่าบิดพลิ้วอีกเลย เจ้าเป็นของข้าตั้งแต่วันที่ข้าเก็บเจ้าได้แล้ว เจ้าเองก็รู้ดีอยู่แก่ใจ”

ไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มยังรวบกายบอบบางไว้ด้วยแขนเพียงข้างเดียวแล้วประทับจูงไปบนลาดไหล่ชาวผ่องที่ไพล่พันผ้าลินินบางเบาที่แทบปกปิด

อะไรไม่มีติด

“ฉัน...ฉันไม่ใช่สิ่งของนะ แล้วก็ไม่ใช่ของคุณด้วย คุณ...คุณจะบังคับฉันไม่ได้”

ลัทธิกาดีนขลุกลัก แต่ยิ่งดีน วงแขนนั้นก็ยิ่งรัดแน่นราวรูปษัตริย์
เหยือกก่อนจะกลืนกิน

“บังคับ? พูตจানাชั้นอีกแล้วนะเจ้า คนอย่างข้าไม่เคยบังคับสตรีใด
มีแต่ยินยอมพร้อมใจเป็นของข้าทั้งสิ้น เจ้าเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น”

“อย่า...อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย ฉันไม่มีวันยินยอมพร้อมใจอะไร
ทั้งนั้น” ดวงหน้าเล็กเรียวแดงจัด ไม่นึกไม่ฝันว่าผู้ชายที่มีใบหน้าดงาม
ราวเทพจำแลงผู้นี้จะพูดเรื่องไร้ยางอายได้หน้าตาเฉย

“อย่าเพิ่งแน่ใจนัก”

เขาหัวเราะแล้วหันไปรินเครื่องดื่มใส่จอกทองคำจนเต็มเปี่ยม จากนั้นจึงยกขึ้นดื่มก่อนจะก้มลงป้อนหญิงสาวด้วยปาก เธอพยายามดิ้นรน
เอาตัวรอดในสองสามวินาทีแรก แต่เมื่อเครื่องดื่มเลิครสอันไหลผ่านลำคอ
ไปเพียงครู่เนื้อตัวของเธอก็อ่อนปวกเปียกราวขี้ผึ้งต้องไฟ ดูเหมือน...จะมี
เหล่าผีสมอยุ่ในนั้นด้วยเธอจึงรู้สึกร้อนวูบวาบไปหมด ให้ตายเถอะ ก่อน
หน้านี้เครื่องดื่มมันเข้าไปในปริมาณเท่าใดก็จำไม่ได้ แต่...เอาเข้าจริงเธอแทบ
ไม่รู้เลยว่ากำลังมีมาสิ่งใดมากกว่ากันระหว่างเครื่องดื่มที่วุ่นนั้นกับจุมพิต
เร้าร้อนของเขา

“เจ้าเป็นของข้า ทั้งตัวเจ้าและแสงสว่างของเจ้า”

“ไม่...ใช้...”

แสงสว่าง? แสงสว่างอะไร

สมองของลัทธิกาดีนเต็มไปด้วยความลับสน มือไม้ของเธอพยายาม
ผลักไสเขาให้ออกห่าง แต่ร่างกายกลับโอนอ่อนผ่อนตาม ยอมให้เขาประคอง
ลงนอนราบไปกับพรมขนสัตว์หนานุ่มราวกับมันไม่ใช่ของเธออีกต่อไป
เธอจมจ่อมลงสู่ภวังค์ความไหวด้วยจุมพิตอันมอมเมาของเขา กลีบปาก

บอบบางถูกขบเม้มและเคล้าคลึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนซาหีบและบวมซ้ำ ทว่า ดูเหมือนเขาจะพอใจยิ่งนักที่ได้เห็นสีแดงระเรื่อบนริมฝีปากและพวงแก้มของเธอ

“อย่า...ได้โปรด...”

หญิงสาวสิ้นสะท้านด้วยความหวาดหวั่นระคนอับอายเมื่อปมผ้าที่ห่มกายอยู่ถูกกระตุกและดึงรูดออกทางปลายเท้า เผยให้เห็นผิวขาวผุดผาดปานน้ำนม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ถูกริมฝีปากของเขาล่อลวงให้หลงลืมไปชั่วคราวเริ่มกลับมาสติในสมองอีกครั้ง มือเล็กพยายามไขว่คว้าดึงผ้ากลับมาปกปิดกาย แต่กลับถูกชายหนุ่มโยนทิ้งไปกองบนชั้นบันไดหน้าแท่นนอนอย่างไม่ไยดี เธอจึงได้แต่สูดตัวกอดตัวเองไว้ ดวงตาทั้งสองข้างเอ่อล้นไปด้วยหยาดน้ำตา

“ไม่ต้องกลัวนะ เด็กดี ข้าจะทะนุถนอมเจ้า”

เจ้าของร่างใหญ่โตผิดธรรมดาทั้งตัวลงนอนกอดซ้อนหญิงสาวจากด้านหลังแล้วจูบปรอมไปทั่วแผ่นหลังเนียนนุ่มประหนึ่งไหมเนื้อดีอย่างหลงใหล ตัวของเขาร้อนระอุดุจสุมเพลิง ไม่ว่ามือและริมฝีปากของเขาจะไปทีใด ลักษณาก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นกระดาศบาปไร้สุสแห่งๆ ที่ถูกไฟเผาเผาจนมอดไหม้เป็นจุน

“คุณ...ไม่ฟังฉันเลย” หญิงสาวครางสะอื้น หายใจหอบ “คนหน้าไม่อายุ นี้...นี่มันกลางวันแสดๆ ทำอย่างนี้ได้ยังไง”

“เรื่องแบบนี้จะทำเวลาไหนก็ไม่ต่างกันหรอกเจ้า แต่ถ้าเจ้าไม่ชอบข้าก็ไม่ฝืนใจ”

ลักษณาลอบถอนใจอย่างโล่งอกเมื่ออีกฝ่ายผละออกห่าง ก่อนจะตั้งอ้าปากค้างอีกคำรบไฉนที่ถัดมาเมื่อชายหนุ่มตีดนิ้วดั่งเป่าะ ดวงอาทิตย์ก็ทิ้งตัวลงจากฟากฟ้า ปล่อยให้จันทร์ราขึ้นมาส่องแสงนวลตามท้องฟ้ายามราตรีแทนที่

“คุณ...คุณทำได้ยังไง...”

“คำถามโง่งเง่า เจ้าน่าจะรู้คำตอบอยู่แล้วว่าข้าทำได้อย่างไร” เขาพลิกตัวหญิงสาวให้หันกลับมาประจันหน้ากันจากนั้นจึงทาบทายลงกักกันเธอไว้ข้างใต้อย่างรวดเร็วจนตั้งตัวไม่ทัน “ที่นี่หมดข้ออ้างเสียทีนะ แม่เด็กมากเรื่องอย่าคิดถ่วงเวลาเลย ไม่มีประโยชน์หรอก ข้ารอมาหลายทิวาแล้ว และจะไม่รออีกต่อไป”

“หลายทิวา? ฉันเพิ่งพบหน้าคุณวันนี้เอง...อ้อ...”

เสียงที่เหลื่อถูกจับของเขากลืนหายไปจนสิ้นอีกครั้ง คราวนี้ยาวนานและดูตึงเครียดกว่าครั้งก่อนมากนัก ลักษณะพยายามเบือนหน้าหนี แต่ก็ถูกซ้อนท้ายทอยให้กลับมารับรสจุ่มพิตหวานปนขมของเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอสู้แรงเขาไม่ได้ ไม่สิ...เธอไม่คิดแม้แต่จะสู้จริงจังสักนิด ยิ่งเขาบิดเบียดกายเข้าหามากเท่าใด เร็วแรงที่เคยมีก็ยิ่งหดหายไปเท่านั้น ท้ายที่สุดก็พ่ายแพ้ให้แก่อารมณ์พิศวาสที่ถูกปลุกปั่นให้รู้จักเป็นครั้งแรกในชีวิตอย่างน่าละอาย

“เจ้าหอมหวานยิ่งกว่าเหล่าดอกบัวเป็นพันเท่า”

“อย่า...อย่า...ไม่...”

เสียงร้องห้ามของเธอกลายเป็นเสียงครางพะแผ่ว ภายสาวบิดร่าเมื่อปากร้อนจัดครอบครองยอดทรวงสีหวานเอาไว้ แผ่นหลังบอบบางแอ่นโค้งขึ้นในขณะที่ปลายเล็บจิกบนบ่ากว้างเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นที่ไม่รู้จะหาคำใดมาอธิบายได้ เหมือน...ถูกไฟลามเลียไปทั่วผิวกาย เหมือน...ถูกพายุลมรุนแรงพัดหอบขึ้นสู่เบื้องบนก่อนจะถูกกระซอกให้ร่วงหล่นลงมาพร้อมกับความเจ็บปวดร้าวร่างกายถูกฉีกทิ้งให้แยกออกจากกัน

“คน...คนโกหก...ไหนว่าจะทะ...”

ลักษณะพูดแทบไม่เป็นคำ เหงื่อเม็ดเล็กเม็ดพรูตามกรอบหน้าและไรผม หูอื้อตาลายเหมือนจะเป็นลมไปเสียเดี๋ยวนั้น

“นี่ก็ทะนุถนอมที่สุดแล้วแม่คุณ”

ชายหนุ่มคำรามอยู่ในอก ดวงตาคูโชนไปด้วยเพลิงเสนหาจนมองเห็นได้ชัดแม้อยู่ในความมืด ไม่สิ...ดวงตาของเขาเหมือนจะ...เรืองแสงได้!

“นี่คุณ...”

เอ่ยได้เพียงเท่านั้น สติสั่งตั้งที่เหลือก็กระเจิดกระเจิงเมื่อกายใหญ่เริ่มขยับไหวตามแรงอารมณ์ เนิบช้าและนุ่มนวลก่อนจะร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผิวกายที่เสียดสีกัน จุ่มพิตปlobขั้วญที่จวบซับน้ำตาจากหางตาอย่างอ่อนหวาน ทุกสัมผัสแสนสนิทเสน่หาทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนตนเองกำลังมอดไหม้ อยู่ในกองกุนต์อันไม่มีวันดับ

“เจ้าเป็นของข้า”

ริมฝีปากหยักลึกขบเม้มใบหูเล็ก ลักซิกาป้ายมือสะเปะสะปะไปบนแผงอกหนาหนึ่ที่พราวไปด้วยเม็ดเหงื่อ เธอได้ยินเสียงครางต่ำลึกของเธอตั้งอยู่เป็นระยะ เธอ...เป็นของเขาจริงๆ นั่นละ เธอกลายเป็นสมบัติของผู้ชายที่เธอไม่รู้แม่แต่ชื่อ...

“นุ้ยอัยนี้ แสงสว่างแห่งดวงตาข้า...”

ทุกความคิดสะดุดลงทันทีที่ได้ยินคำเรียกขานนั้น

“นุ้ย...” สมอของหญิงสาวชาวโพลนขณะพยายามเอ่ยทวนคำที่เขาพูด ปลายเท้าจิกเกร็งเมื่อเห็นปลายรุ่งอยู่ร่ำไร เธอผวาเข้ากอดกายแกร่งเอาไว้แน่น “นุ้ย...”

“ใช่...นั่นคือชื่อที่เจ้าต้องจดจำไปจนชั่วชีวิต ข้าเป็นเจ้าของเจ้า ชื่อนี้อย่าได้หลงลืมเป็นอันขาด นุ้ยอัยนี้!”

ลักซิกาแทบไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดอีกแล้ว เธอรู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบกายแตกพร่าเป็นประกายระยิบระยับประหนึ่งลอยคว้างอยู่ท่ามกลางหมู่ดาวนับล้านดวง

นุ้ยอัยนี้...นุ้ยอัยนี้ของข้า...